

Font de Salvassòria

Després de dinar només Carmen i jo anem a fer un café que ens aconsellen canviar per un " Onofre", que era un café amb un xorritet de conyac o anís, que va ser el culpable entre altres coses que per la nit tardàrem en poder dormir.

Ja a l'eixida de la Llècua hem de tirar mà dels parai-gües i dels impermeables; pareix que Sant Pere ha sentit ja les pregàries; però s'haguera pogut esperar un poc!!

Eixim de la Llècua

A mesura que anem pujant la costa de Sant Pere, veiem com la gent que ja ha arribat, es plante vora el tallat per vore com puge la romeria i sembla des de baix que són arbres plantats a la vora del camí que es multipliquen per moments.

No pensava que a l'arribar dalt hi haurie tanta gent.

Mas de Salvassòria

Els peregrins es cobrixen amb la capa i la barretina, el prevere amb la capa pluvial i la imatge de Sant Pere a les mans i continuen cantant fins entrar a l'ermita, acompanyats pel so de la campana.

L'emoció no em deixava prendre contacte en la realitat, hi havia moltes coses per vore, per preguntar, per recordar, coneguts que ens felicitaven per poder haver acabat el camí. Només ficar els peus dalt de la muntanya ja vam anar pensant a fer la baixada també a peu.

Mª Carmen Montull i Jose ens van dir que sabien que encara hi havia lloc per dormir a Vilafranca, que no a Castellfort; així que en una trucada de telèfon ja teníem habitació. Sense roba per canviar-nos, sense diners, sense documentació de cap mena, sense poder carregar els mòbils però en moltes ganes i il·lusió.

La Llècua